

РЕШЕНИЕ

№ 173

гр. София, 11.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 24.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **4738** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба с вх. № 14375/29.05.2020 г. от Р. С. Й., с ЕГН: [ЕГН], чрез адвокат Д. К. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 20-4332-001441 от 28.02.2020 г. по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП на полицейски инспектор към СДВР, Отдел „Пътна полиция“, с която на основание чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ на Р. С. Й. е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ – временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане.

Според жалбоподателя оспорената заповед е неправилна, незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалните и процесуалните правила. Твърди се, че описаната в заповедта фактическа обстановка не отговаря на действителността, като жалбоподателят не е нарушил материалния закон. Оспорена е материалната компетентност на актосъставителя. Претендира присъждане на разноски по делото, включително и за адвокатски хонорар.

Ответникът, Началникът на Отдел „Пътна полиция“ към СДВР, не изразява становище по жалбата. В придружителното писмо, с което е изпратена административната преписка, прави възражение за прекомерност на претендираните от другата страна разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят Р. С. Й., редовно призован, се явява лично и се представлява от адвокат Д. К., с пълномощно по делото.

Ответникът, Началникът на Отдел „Пътна полиция“ към СДВР, редовно призован, не се представлява.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С.-ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 26.02.2020 г. мл. автоконтрольор при Отдел „Пътна полиция“ – СДРВ А. Н. С., в присъствието на свидетелите Т. С. А. и П. С. П., е съставил на жалбоподателя Р. С. Й. акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 199912, затова, че на същата дата в 03:07 часа в [населено място] по [улица]от [улица]към [улица]и срещу банка ДСК управлява лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Р. М. И., с ЕГН: [ЕГН], като при указване на съдействие на ППГ-229 от 1-РПУ водачът отказва да бъде изследван с техническо средство с алкотест дрегер 7410+, като отказва да получи и талон за медицинско изследване. При проверката се установило, че водачът не носи СУМПС и контролен талон към СУМПС и не представя СРМПС. В АУАН е посочено, че с описаните действия жалбоподателят е нарушил виновно чл. 174, ал. 3, пр. 1, чл. 100, ал. 1, т. 1 и чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Като доказателства са иззети лична карта №[ЕИК]; докладна записка; два броя регистрационни табели с номер СВ 4544 КК. Актът е подписан от актосъставителя и свидетелите. Отказът на нарушителя да подпише акта е удостоверен с подписа на един свидетел – П. З. П.. Нарушителят се е запознал със съдържанието на акта и е заявил, че има възражения.

По делото се спори дали жалбоподателят действително е извършил описаното в акта за установяване на административно нарушение и заповедта. Според показанията на допуснатата до разпит в с.з. на 24.11.2020 г. свидетелка С. С. С., очевидец на съставянето на акта и респективно на издаването на заповедта, свидетелството за управление на жалбоподателя е отнето вследствие на скандал и конфликт между последния и органите на реда. Свидетелката твърди, че на процесната дата автомобилът е бил управляван от нея, тъй като Й. бил със счупена и гипсирана дясна ръка и следователно не е могъл да управлява. Свидетелката твърди още, че не е била тествана за алкохол, както и че полицаите са я помолили да слезе от колата и да ги придружи до патрулката, където са я накарали да даде показания, че автомобилът е бил управляван от жалбоподателя, който е употребил алкохол. Описва ситуацията по следния начин: „Спряха ни и оттам се почна. Аз седях зад волана и от там полицаите видяха и явно са си запомнили номера на колата – не знам, нямам си на идея. Казаха: „Това е нашият човек“ и се започна един скандал на улицата между него и полицаите“. По-късно, на въпрос на адвокат К. къде е бил Й., когато тя е седяла зад волана на шофьорското място и полицаят я е помолил да слезе от автомобила, свидетелката отговаря: „Р. беше в денонощното кафе, пред което спряхме“.

С оглед тези несъответствия в показанията на свидетелката, както и обстоятелството, че същата живее с жалбоподателя на семейни начала от началото на миналата година и с оглед това би могла да бъде заинтересована в полза на жалбоподателя като страна по спора, а не са налице други данни по делото, които да подкрепят твърденията ѝ, съдът намира, че показанията не следва да бъдат кредитирани. В тази връзка следва да се посочи, че обстоятелството, че Й. е бил с

травма и гипс на ръката, което се подкрепя и от представените по делото медицински документи, само по себе си не доказва, че той не е бил зад волана и не е управлявал автомобила на процесната дата.

При така установената фактическа обстановка, настоящият съдебен състав, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от лице с надлежна легитимация, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК – заповед за прилагане на принудителна административна мярка, издадена по реда на чл. 171, т. 2а от ЗДвП.

По своята правна същност принудителните административни мерки са вид индивидуални административни актове и като такива за тях е приложим Административнопроцесуалният кодекс.

По отношение съответствието на процесната заповед с материалния закон, съдът счита че същата е законосъобразна, мотивирайки се със следното:

Съгласно чл. 22 от ЗАНН за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. Случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, техният вид, органите които ги прилагат и начинът на тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон или указ, съгласно чл. 23 от ЗАНН. От тази разпоредба се налага изводът, че тези мерки се прилагат само в изрично и точно изброени в закон случаи, налагат се само от точно посочени в правната норма органи на администрацията и се прилагат само онази принудителни мерки, които по вид са точно определени в правна норма и се налагат по начин и ред, предвиден в правната норма. Съгласно чл. чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. В конкретния случай на нарушителя е наложена принудителна административна мярка “временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане“. Тази мярка е предвидена в ЗДвП и в случая е наложена при спазване на изискванията и при наличието на материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП.

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че процесната заповед не е издадена от материално компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и т. 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 165, ал. 1 ЗДвП министърът на вътрешните работи

определя службите за контрол на движението по пътищата. Със заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. Министърът на вътрешните работи е определил областните дирекции на Министерството на вътрешните работи като служби за контрол. С оглед на това и в съответствие с разпоредбата на чл. 172, ал. 2 ЗДвП директорът на Столична дирекция на вътрешните работи с представената заповед № 513з-1618/26.02.2018 г., е оправомощил длъжностни лица – държавни служители от Отдел „Пътна полиция“ при СДВР да издават заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП. Следователно заповедта е издадена от компетентен орган.

Заповедта за прилагане на ПАМ е издадена в установената от закона писмена форма и при спазване на административнопроизводствените правила. В нея са посочени фактическите обстоятелства за налагане на ПАМ, а именно, че на 26.02.2020 г. лицето Р. С. Й. в [населено място] по [улица]от [улица]към [улица]и срещу банка ДСК управлява лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършена проверка водачът отказва да бъде изследван с техническо средство с алкотест дрегер 7410+, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, за което му е съставен АУАН.

На последно място заповедта е издадена в съответствие с целта на закона – за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

Въз основа на изложеното дотук, настоящият съдебен състав счита, че не са налице основания за отмяна на атакуваната заповед за прилагане на ПАМ по смисъла на чл. 146 от АПК и оспорването срещу нея следва да бъде отхвърлено.

Предвид изхода на спора сторените от жалбоподателя разноси остават за негова сметка.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, предложение последно от Административнопроцесуалния кодекс, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С.-ГРАД, III отделение, 46 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. С. Й., с ЕГН: [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-4332-001441 от 28.02.2020 г. на полицейски инспектор към СДВР, Отдел „Пътна полиция“, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП на Р. С. Й. е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане“ като неоснователна.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: